

TEKST 60: Theodosius' brev til Ignatius

5 *Theodosius, der var patriark i Jerusalem 864-879, skrev i 869 på opfordring af den muslimske emir til patriarken af Konstantinopel, Ignatius. Theodosius undskylder og forklarer indledningsvist, at årsagen til, at han har skrevet så få breve til Ignatius, er, at han ikke vil vække de muslimske myndighedernes mistanke. Theodosius beder herefter Ignatius om at opfordre den byzantinske kejser til at vise større velvilje overfor muslimerne, da det vil gavne de kristne i Jerusalem:*

Derpå blev et brev fra Jerusalems patriark til patriarken Ignatius læst højt, hvis sidste del lød som følger:

10

”Du, allernådigste herre, er næppe ukendt med årsagen til, at vi hverken kan skrive eller sende dig breve, nemlig at vi ikke vil pådrage os myndighedernes mistanke. Thi de erklærer os en enestående velvilje og yder os sikkerhed¹ både for at vi kan bygge kirker og for at vi uhindret kan praktisere vores ritualer. Det foreliggende brev har vi skrevet på kaliffens bud. Vi beder dig om, at du påvirker vores af Gud kronede kejser til at være mere villig til at bøje sig for saracenerne, som hersker over os. Det vil nemlig kunne mildne deres strenghed.² Til sakramentet i jeres kirke sender vi dig, ærede og elskede herre, en præstekjole og en efod³ med mitra,⁴ herrens broder, den hellige Jakobs præsteklæde, ligeledes et helligt kar fra den hellige opstandelses skatte og en kalk af sølv udsmykket med figurer.”

20

J. M. Rosenløv: *Kalifatet – Dets ekspansion og det muslimske herredømme i Palæstina og Syrien* (2014)

25 Brev til Ignatius af Konstantinopel (Giovanni Domenico Mansi: *Concilium Constantinopolitanum*, vol. XVI 314-314, s.26f.). Dansk oversættelse af Rolf Kaad Johansen.

¹ I sit værk om korstogene oversætter S. Runciman denne passage således: ”De [muslimske autoriteter] er retfærdige og gør os intet ondt og er ikke voldelige overfor os (They are just and do us no wrong nor show us any violence)”, *A History of the Crusades*, vol. 1 (1951) s.27. Runciman nævner (s.26f.) muslimske forfølgelser af kristne, men konkluderer ud fra citatet, at de muslimske myndigheders ”justice and restraint were often remarkable.” Runciman tager dog ikke højde for resten af brevet indhold eller situationen omkring dets tilblivelse.

² Historieprofessor Moshe Gil kritiserer ”[the] naive seriousness”, hvormed nogle historikere har læst dette brev. Her kunne nævnes S. Runciman (se note oven for). Gil nævner selv P. Riant ”who takes seriously the flattery paid the rulers for their decent attitude while ignoring the fact that exactly the contrary is implied in the letter,” *A History of Palestine, 634-1099*, Cambridge 1992, s.461, note 34.

³ *Efod*: en præsts rituelle klædning. Oprindeligt en del af den israeltiske ypperstepræsts rituelle klædning (jf. 2.Mos., kap. 28).

⁴ *Mitra*: hovedbeklædning som hovedsagelig bæres af biskopper.